

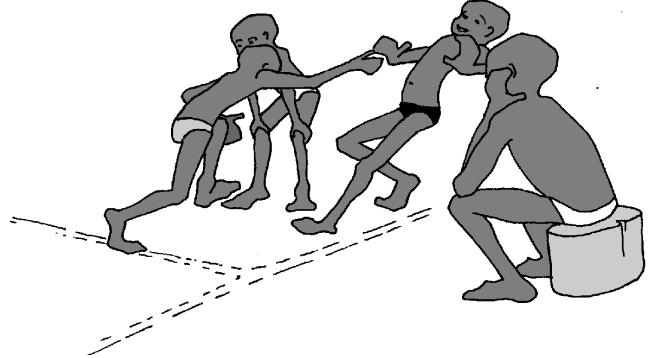
Bericht uit Saamaka

Columnist: Menno Marrenga

Gepubliceerd in De Ware Tijd 28/12/2005

Een pak slaag

Johnny is als achtjarig kind betrapt op een diefstalletje. Wel, alle kinderen stelen, totdat zij leren dat muntjes en manja's wel eigenaars hebben maar steentjes en awara's niet. Bij Johnny ging er iets mis: hij werd gebrandmerkt als dief en met wantrouwen bejegend. Zijn moeder is er niet – dood, of gewoon weg, ik kom daar niet achter. De school wilde Johnny niet meer, want hij had zich eens trachten te verdedigen toen een juf hem aanviel met een liniaal. Dat mag niet, verdedigen. De familie heeft hem opgegeven, het dorps hoofd bemoeit zich er niet mee.

Och, er zijn wel meer moederloze kinderen. Als ze de ene tante even beter niet onder ogen kunnen komen, is er wel een andere die hen eten geeft, of anders slapen ze een tijdje ergens onder een afdakje op een kostgrond en stelen een kokosnoot of graven wat cassave uit. Niemand commandeert hen – een kind kan niet beter wensen. Johnny was dus een van hen, tot een jongeman zich over hem ontfermde en een vak leerde: inbreker. Ik zal hem maar Johannes noemen – iedereen die dit verhaal herkent weet wie ik bedoel. Type van de ideale schoonzoon: beleefd, charmant, goudeerlijk. Via Johannes leerde ik Johnny kennen, want Johannes was bij mij op bezoek geweest en hij had gezien dat ik een nieuwe zaklantaarn had. Johnny kreeg opdracht die te stelen. Dat gaat dus niet bij mij.

Om een lang verhaal kort te maken: de volgende dag had ik de zaklantaarn terug, maar Johannes was intelligent genoeg om buiten schot te blijven en Johnny kreeg de schuld. Ik begon toen wat meer op Johnny te letten. Ik vind dat men een kind van twaalf nog niet als onverbeterlijk mag afschrijven. Maar ik kon niet echt iets voor hem doen.

Vorige week kwam ik weer in zijn dorp. Anders is Johnny altijd de eerste die dan komt aanpeddelen – maar dit keer niet. Er was dus iets aan de hand.

Johnny en ik hadden een stilzwijgende afspraak: als hij echt, echt, 'echt' in problemen zat, dan wist hij waar ik mijn voorraad bruine bonen bewaarde, en hoe ik had hem geleerd hoe hij zonder braakschade daar bij kon. Dan kreeg hij op zijn donder en moest met werk terugbetalen, maar dat bleef dan tussen ons. Ik telde mijn voorraad bruine bonen, en zag geen reden waarom Johnny zich voor mij zou moeten verstoppen. Zelfs het stapeltje muntjes lag nog bovenop al die potten bonen. Dus begon ik navraag te doen. En ik hoorde dit verhaal.

Johnny was weer eens betrapt. Nu bij een inbraak in de winkel, vier dorpen verderop aan het eind van het pad. De winkelier heeft hem bestraft. De details zijn me nog steeds niet duidelijk. De kinderen vertellen over afranselen met lemmetjetakken. U kent ze wel, met die korte, harde stekels. Maar hun relaas klinkt te enthousiast naar mijn smaak, dus ik vraag niet verder. Het dorps hoofd van de winkelier beaamt het, en vult het aan met een stokslagen met brandende stukken hout. Maar hij is, geloof ik, toch een beetje gegeneerd over wat er in zijn dorp is gebeurd, dus ik vraag niet verder. De oppasser van de polikliniek die Johnny behandeld heeft moet meer kunnen vertellen maar ik heb eigenlijk al genoeg gehoord.

Ik heb Johnny nog niet gesproken. Hij is naar Paramaribo gevlucht. Johannes is daar ook, dus Johnny komt wel terecht. Dat pak slaag zal wel goed voor hem zijn geweest, wordt hij hard van. Precies wat zo'n jongen nodig heeft. Over tien jaar heeft hij een machinegeweer.